कच्चित् द्रोणो न नः सर्व्वान् चययेत् परमास्त्रवित् । समिद्धः शिशिरापाये दहन् कक्षमिवानलः । ८७००
न चैनं संयुगे कश्चित् समर्थः प्रतिवीक्षितुं । न चैनमर्ज्जुनो जातु प्रतियुध्येत धर्म्मवित् ।
त्रस्तान् कुन्तीसुतान् दृष्ट्वा द्रोणसायकपीडितान् । मतिमान् श्रेयसे युक्तः केशवोऽर्ज्जुनमब्रवीत् ।
नैष युद्धेन सङ्ग्रामे जेतुं शक्यः कथञ्चन । सधनुर्धन्विनां श्रेष्ठो देवैरपि सवासवैः ।
न्यस्तशस्त्रस्तु सङ्ग्रामे शक्यो हन्तुं भवेन्नृभिः । आस्थीयतां जये योगो धर्म्ममुत्सृज्य पाण्डवाः ।
यथा नः संयुगे सर्व्वान्न हन्याद्रुक्मवाहनः । अश्वत्थाम्नि हते नैष युध्येदिति मतिर्मम । ८७०५
तं हतं संयुगे कश्चिदस्मै शंसतु मानवः । एतन्नारोचयद्राजन् कुन्तीपुत्रो धनञ्जयः ।
अन्ये त्वरोचयन् सर्व्वे कृच्छ्रेण तु युधिष्ठिरः । ततो भीमो महाबाहुरनीके स्वे महागजं ।
जघान गदया राजन्नश्वत्थामानमित्युत । परप्रमथनं घोरं मालवस्येन्द्रवर्म्मणः ।
भीमसेनस्तु सव्रीड उपेत्य द्रोणमाहवे । अश्वत्थामा हत इति शब्दमुच्चैश्चकार सः ।
अश्वत्थामेति हि गजः ख्यातो नामाहतोऽभवत् । कृत्वा मनसि तं भीमो मिथ्या व्याहृतवांस्तदा । ८७१०
भीमसेनवचः श्रुत्वा द्रोणस्तत्परमाप्रियं । मनसा सन्नगात्रोऽभूत् यथा सैकतमम्भसि ।
शङ्कमानः स तन्मिथ्यावीर्य्यज्ञः स्वसुतस्य वै । हतः स इति च श्रुत्वा नैव धैर्य्यादकम्पत ।
स लब्ध्वा चेतनां द्रोणः क्षणेनैव समाश्वसत् । अनुचिन्त्यात्मनः पुत्रमविषह्यमरातिभिः ।
स पार्षतमभिद्रुत्य जिघांसुर्म्मृत्युमात्मनः । अवाकिरत् सहस्रेण तीक्ष्णानां कङ्कपत्रिणां ।
तं वै विंशतिसाहस्राः पाञ्चालानां रथर्षभाः । तथा चरन्तं सङ्ग्रामे सर्व्वतो व्यकिरन् शरैः । ८७१५
तैः शरैरावृतं द्रोणं नापश्याम महारथं । भास्करं जलदैरुद्धं वर्षास्विव विशाम्पते ।
विधूय तान्बाणगणान्पाञ्चालानां महारथः । प्रादुश्चक्रे ततो द्रोणो ब्राह्म्यमस्त्रं परन्तपः ।
बधाय तेषां शूराणां पाञ्चालानाममर्षितः । ततो व्यरोचत द्रोणो विधूमोऽग्निरिव ज्वलन् ।
तथैव स पुनः क्रुद्धो भारद्वाजः प्रतापवान् । ततो व्यरोचत द्रोणो विनिघ्नन्सर्व्वसोमकान् ।
शिरांस्यपातयच्चापि पाञ्चालानां महामृधे । तथैव परिघाकारान् बाहून् कनकभूषणान् । ८७२०
ते बध्यमानाः समरे भारद्वाजेन पार्थिवाः । मेदिन्यामन्वतीर्य्यन्त वातनुन्ना इव द्रुमाः ।
कुञ्जराणाञ्च पततां हयानाञ्चैव भारत । अगम्यरूपा पृथिवी मांसशोणितकर्दमा ।
हत्वा विंशतिसाहस्रान् पाञ्चालानां रथव्रजान् । अतिष्ठदाहवे द्रोणो विधूमोऽग्निरिव ज्वलन् ।
तथैव स पुनः क्रुद्धो भारद्वाजः प्रतापवान् । वसुदानस्य भल्लेन शिरः कायादपाहरत् ।
पुनः पञ्चशतान् मत्स्यान् षट्सहस्रांश्च सृञ्जयान् । हस्तिनामयुतं हत्वा जघानाश्वायुतं पुनः । ८७२५
क्षत्रियाणामभावाय दृष्ट्वा द्रोणमवस्थितं । ऋषयोऽभ्यागमंस्तूर्णं हव्यवाहपुरोगमाः ।
विश्वामित्रो जमदग्निर्भारद्वाजोऽपि गौतमः । वशिष्ठः कश्यपोऽत्रिश्च ब्रह्मलोकं निनीषवः ।
सिकताःपृश्नयो गर्गा वालिखिल्या मरीचिपाः । भृगवोऽङ्गिरसश्चैव सूक्ष्माश्चान्ये महर्षयः ।
त एनमब्रुवन्सर्व्वे द्रोणमाहवशोभिनं । अधर्म्मतः कृतं युद्धं समयो निधनस्य ते ।